

3. Ette sabbant fallest bjerita far aldrig se
 und, ða myrret bar jag lalt i miti altonde
 bnd, Jag med min bron bora of med min
 ggon se, ðar aldrig fallest bjerita jag burt se
 :.

3. Hilma, o så Hgonen blå leende
 opp! Sträck mig din famn! Möjasas topp
 Kopar ditt namn. Vifvet, som dagen, har
 blott en Aurora. O flicka! låtom oss ej den
 gyllne stunden förlora.

Rofar 2 flillingar banto.

Dein Freund

8. Han drog benne ned i det gröna, lit njuta den älskades tröst; Zart vid den älskas de stona hörde han foglarnas tröst.

Hilma! min vän! m. m.

ՀԻՄՆՈՒՄԵՆԻԱ,
տրվել է Վ. Ելիս Դերման, 1851.

8. Du luter jag min wisa, Den jag
 self diktat har; och wärd jag
 7. Adjo, adjo min fader! Adjo, adjo
 min mor! Adjo du trostlof mader, Adjo
 6. Wäc som himlens flector flectam:
 ta ditta himmels flecta, Adjo, om jag
 5. Wäc som himlens flector flectam:
 ta ditta himmels flecta, Adjo, om jag
 4. Wäc som himlens flector flectam:
 ta ditta himmels flecta, Adjo, om jag
 3. Wäc som himlens flector flectam:
 ta ditta himmels flecta, Adjo, om jag
 2. Wäc som himlens flector flectam:
 ta ditta himmels flecta, Adjo, om jag
 1. Wäc som himlens flector flectam:
 ta ditta himmels flecta, Adjo, om jag

Den Tredje:

Farmäl! farmäl! O älskade Adolph jag satt,
 Med hjertat så lyckligt så gladt, Så tyst, men
 förtjust wid din sida; Då glömde mitt hjer-
 ta att lida. Men ack! jag blef skild ifrån
 dig Och mörker blef allt omkring mig.

2. Men när ej mer ditt öga ljust mot
 mig ler Och jag hör din stämma ej mer, Då
 flagar mitt arma hjerta: Ack grym är dock
 sorgens smärta; Men fjerran går skild ifrån
 dig, Så qwalfull min ensliga stig.

3. I nattens sömn, der ingen blir war-
 se min tår, Allt ensam att gråta jag går.
 Hvad fröjd som jag wägar att smaka, Den
 blef nu min lott att förfaka. Allt kärt re'n
 förlorat jag har Och sorgen allena har qwar.

4. En lycka jag trodde bestämdt dock
 för mig, En ros på min törniga stig. Jag
 satt i den tanken mig tryckte, Mitt öde den
 dock från mig tryckte. Af rosen blott törnen
 är qwar, Och sorgen i hjertat jag har.

5. Dock ewigt skall ej smärta förtära
 mitt bröst, An har jag mot qwalen en tröst:
 Swarthän jag min bana må wända, En gång
 skall till grafwen jag lända. Min helsning den
 sticker jag dig: Dig grymme som glömde bort
 mig.

Den Fjärde:

Ensam i skuggrika dalen, Tätt wid en swal-
 kande ström, Bodde, befriad från qwalen, Sin-
 gal, en herde så öm.

2. Gick han wid bäcken den klara, Tätt
 inwid liljornas bädd; Werlden för honom
 tycks wara Blott utaf kärleken klädd.

3. Han såg en morgon wid strömmen
 Någon, som låg der och bad, Skön som en
 Engel i drömmen, Som sjelfwa glädjen så glad.

4. Tyst som en wandrande stjerna, Skön
 som en Gud i sin dröm, From som en ofkul-
 dens tärna, Som sjelfwa lifwet så öm.

5. Singal gick ned till den sköna, Sat-
 tar förtroligt des hand, Tog henne upp i det
 gröna Tätt wid den swalkande strand.

6. "Täckaste flicka," han sade, "O! hwem
 har fört dig till mig, Fört dig till Singal, den
 glade, Som aldrig skall skiljas från dig?"

7. Rysligt hon svarar de orden: "Sin-
 gal! gå långt ifrån mig, Ty jag är ingen
 herdinna, Och Singal du kan ej få mig."